

KAPITOLA 1

Nezávodíš proto, abys prohrála.

Diana se na startovní čáře zlehka zhoupla na špičkách s lýtky napnutými jako tětíva a s matčínými slovy v uších. Na zápasnické klání a hod oštěpem, začátek oblíbených her Nemescia, se sešel hlučný dav, ale opravdovým lákadlem byl závod v běhu. Všude se šušovalo, že tentokrát se ho účastní i královna dcera.

Když Hippolyta uviděla Dianu ve skupince běžců shluklé na písku arény, netvářila se, že by ji to překvapilo. Sestoupila dle tradice z tribuny, aby popřála atletům štěstí, občas přátelsky zažertovala a jindy zase někoho několika slovy povzbudila. Na Dianu jen bez náznaku zvláštní přízně kývla, ale do ucha jí zašeptala tak tiše, že to nikdo jiný nemohl slyšet: „Do závodů se člověk nepouští proto, aby prohrál.“

Amazonky lemující cestu ven z arény už nadšeně dupaly nohama a skandovaly v netrpělivém očekávání začátku her. Po Dianině pravici stála Rani a usmívala se jako sluníčko. „Hodně štěstí!“ popřála jí, laskavá, zdvořilá a samozřejmě jako vždycky vítězná.

WONDER WOMAN

„Bude ho potřebovat,“ odfrkla si s posměšným zavrtěním hlavou Thyra po Dianině levici.

Diana ji ignorovala. Na ten závod se těšila už celé týdny – poběží přes celý ostrov pro jednu z červených vlajek zavěšených pod obrovskou kupolí v Bana-Mighdall. Ve sprintu neměla šanci, protože jí k plné síle Amazonek ještě něco chybělo. *Časem se dočkáš*, říkala jí matka, ale ta jí toho vždycky naslibovala...

Tento závod byl jiný. Vyžadoval strategii. Diana byla připravená. Tajně trénovala, běhala na rychlost s Maeve a promýšlela si cestu sice drsnějším terénem, který ale vedl přímo k cíli v západním cípu ostrova. Dokonce... Nedalo se úplně tvrdit, že špehovala své sokyně, ale rozhodně o nich sbírala informace. Pořád byla nejmenší a nejmladší ze závodnic, ale za poslední rok se pořádně vytáhla, takže teď byla skoro tak vysoká jako Thyra.

Žádné štěstí nepotřebuju, odsekla jí v hlavě Diana, *protože mám plán*. Zadívala se na Amazonky, které se na startu shromáždily jako sešikované vojsko, a přece jen připustila: *No, možná by přece jen trocha štěstí neškodila*. Prostě ten vavřínový věnec musela mít. Toužila po něm dokonce víc než po královské korunce, protože s korunkou se člověk rodí, zatímco vavříny si musí vysloužit.

V davu lidí našla očima Maevinu pihovatou tvář a široce se zazubila v hrném sebevědomí. Maeve jí úsměv oplatila a s výmluvným gestem rty naznačila: „Jen pomalu!“

Diana protočila panenky, ale nakonec kývla a pokusila se uklidnit svůj dech. Dobře věděla o svém zvyku vyrazit příliš prudce a vyčerpat hned ze začátku všechny síly.

Teď už se ale soustředila jen na trasu závodu, i když kolem prošla Tekmesa s třpytivými šperky v hustých kudrnách a stříbrnými náramky na opálených pažích a pátravým pohledem si měřila závodnice. Byla Hippolytinou nejbližší rádkyní, druhou nejdůležitější osobou po královně a nesla se, jako by místo indigových šatů s páskem na sobě měla brnění.

„Jen žádný spěch, Pyxis,“ zamumlala směrem k Dianě. „Hlavně se někde nenakřápní.“ Dianě neušlo Thyřino posměšné frknutí, ale odmítla být jen

nepatrným cuknutím v obličeji prozradit, jak moc je jí ta přezdívka nepříjemná. *Však tě smích přejde, až budu stát na stupních vítězů*, slibovala jí v duchu.

Tek zvednutím ruky požádala o ticho a poklonila se Hippolytě, která seděla mezi dalšími dvěma členkami rady Amazonek ve vyvýšené královské lóži zastíněné hedvábným závěsem v zářivě modré a červené barvě. Diana dobře věděla, že by jí matka daleko raději viděla po svém boku než na startovní čáře, ale byla si jistá, že pokud vyhraje, na ničem z toho už nebude záležet.

Hippolyta oblečená do elegantní bílé tuniky a jezdeckých kalhot jen sotva znatelně kývla. Na čele se jí zaleskla jednoduchá korunka. Vypadala vyrovnaně, klidně, uvolněně, jako by se každou chvíli mohla rozhodnout, že seskočí dolů a přidá se k soutěži, aniž by přišla o královský majestát.

Tek promluvila k atletkám shromážděným v aréně: „K čí slávě se tu dnes utkáte?“

„Ke slávě Amazonek!“ odpověděly závodnice jednohlasně. „Ke slávě královny!“ Diana cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Ta slova ještě nikdy nevyslovila, ne jako účastnice závodu.

„Koho každý den chválíme?“ zahřímala Tek.

„Héru!“ rozezněl se dav. „Athénu, Demeter, Hestii, Afroditu, Artemis.“ Bohyně, které stvořily Themiskyru a darovaly ji Hippolytě jako útočiště.

Tek se na chvíli odmlčela, ale Diana slyšela ještě i jiná jména: Oya, Durga, Freya, Yael. Jména vykřiknutá v poslední předsmrtné modlitbě padlých válečnic, slova, která je přivedla sem na ostrov a darovala Amazonkám nový život. Vedle Diany si Rani mumlala jména dalších: Matri, bojovnice s démony, a sedmi matek, zatímco si tiskla svůj neodmyslitelný obdélníkový amulet ke rtům.

Tek zvedla krvavě rudý prapor. Takový, jaký na závodnice čekal v cíli v Bana-Mighdall.

„Ať vás ostrov dovede ke spravedlivému vítězství!“ křikla Tek, než upustila prapor na zem. Dav se rozburácel nadšeným řevem a soutěžící vyrazily k východnímu oblouku. Bylo odstartováno.

Diana s Maeve sice čekaly, že se u kamenného ústí tunelu utvoří fronta,

WONDER WOMAN

i tak ale Dianu bodl do srdce osten bolestivé frustrace. Kamennými stěnami se rozléhalo dunění kroků a všechno se vířilo v divoké spleti bílých tunik a svalnatých lýtek, jak se všechny snažily co nejrychleji dostat ven z arény. Nakonec se ale přece jen všechny závodnice rozběhly po vlastní ose někam do srdce ostrova.

Nezávodíš proto, abys prohrála.

Diana srovnala své kroky s rytmem té věty, když její bosá chodidla pleskala o hliněnou cestu, která ji měla dovést hustým Kybelinským lesem až na severní pobřeží.

Míle dlouhý pochod tímto lesem by jinak trval dlouho a poutník by musel překonávat nejen padlé kmeny, ale i šlahouny popínavek, o které už se ztupila nejedna mačeta, ale Diana si cestu dobře naplánovala. Hodinu poté, co zmizela v lesním porostu, se zase vyloupla ven na opuštěnou cestu podél pobřeží. Vítr jí čechal vlasy a na tvář dopadaly jemné spršky slané vody. Zhluboka se nadechla a očima našla slunce, podle kterého se orientovala. Nechtěla se jen dobře umístit. Musela vyhrát.

Před týdnem si trasu podrobně prošla s Maeve, dvakrát si ji spolu proběhly pod pláštěm ranního příšeří, kdy jejich sestry teprve vstávaly z postelí, ohně v kuchyni se zažihaly a jediné zvědavé oči patřily těm, které lícily síť na ryby a zvěř. Ani těch se však nemusely obávat, protože zvěře bylo víc v lesích a na loukách na jihu ostrova a rybařilo se také jinde, protože na severní straně nebylo kde spustit člun – zvědavé rybáře tam čekaly jen strmé ocelově šedé útesy a maličká, nepřítliš přívětivá zátoka, přístupná pěšinkou tak úzkou, že jí člověk prošel jen otočený bokem se zády přitisknutými na chladném kamenném útesu.

Severní pobřeží bylo šedé, ponuré, nehostinné a Diana to tu znala jako své boty. Věděla o každém záhybu, každé jeskyni, o místech, kde se to hemží přílipkami a sasankami. Tady si člověk mohl užít nerušené samoty. *Náš ostrov nás chce potěšit*, říkávala jí matka. To proto na Themiskyře rostly někde sekvoje a jinde gumovníky, ráno se mohly Amazonky prohánět na podsaditém koníkovi po travnatých pláních a večer se mohly na velbloudech vydávat po zježeném dračím hřbetě písčinych dun. To všechno byly

střípky života, který Amazonky vedly předtím, než přišly na ostrov, malé dílky jejich vlastního srdce.

Sama Diana se občas ptala, zda si Themiskyra nešetřila severní pobřeží jen pro ni, aby mohla šplhat po útesech, zkoušet své síly a být sama, když ji zmáhala role Hippolytiny dcery.

Nezávodíš proto, abys prohrála.

Matčina slova nebyla jen obecným varováním. Dianina prohra by znamenala mnohem víc, to dobře věděly obě, a zdaleka nejen proto, že byla princeznou.

Ještě teď na sobě cítila vědoucí pohled Tek i posměch v jejím hlase. *Jen žádný spěch, Pyxis.* Tak jí Tek říkala. Pyxis. Jílová nádobka na šperky nebo karmínová tinktura na malování rtů. Taková neškodná, laškovná, milující přezdívka, tvrdila Tek, ale Dianu to slovo vždycky bodlo u srdce, protože jí připomínalo, že není a nikdy nebude jako ostatní Amazonky. Její sestry byly válečnice zkoušené bitvami, přetvořené utrpením až k dokonalosti, jak přešly od obyčejné lidské existence k nesmrtelnosti. Všechny si své místo na Themiskyře vysloužily, jen Diana ne. Jí dala život Hippolytina touha po dítěti a ostrovní hlína, ze které ji matčina ruka uplácala. Navždy zůstane nenaplněná a křehká. *Jen žádný spěch, Pyxis. Hlavně se někde nenakřápní.*

Diana uklidnila svůj splašený dech a pokračovala vyrovnaným tempem dál. *Dneska máš smůlu, Tek. Vrátím se s vavříny.*

Krátce pohlédla k horizontu a dovolila mořskému vánku, aby jí polaskal čelo. Někde v dálce zahlédla v mlžném oparu loď. Připlula tak blízko, že Diana rozeznala i plachty. Plavidlo to bylo docela malé – snad škuner? Námořnické detaily si příliš nepamatovala. Hlavní stěžň, bezanový stěžň, tisíc názvů plachet a uzlů... Jedna věc byla učit se plout od Teuty, která se kdysi plavila s ilyrskými piráty, a druhá dřepět v Efezu v knihovně a tupě zírat na nákresy brigantiny nebo karavely.

Někdy s Maeve schválně sledovaly lodě a letadla. Jednou dokonce na horizontu zahlédly i tlustou šmouhu výletní lodě, ale většina smrtelníků se tomuto koutu Egejského moře vyhýbala, protože tu zlobil kompas a přístroje vypovídaly poslušnost.

Dnes se za mlhovou předělou schylovalo k bouři a Dianu mrzelo, že se na ni nemůže chvíli jen tak dívat. Deště, které smáčely Themiskyru, byly nudně mírné a předvídatelné a ničím nepřipomínaly hrozivé burácení hromu a vzdálený třpyt blesků.

„Nechybí ti občas bouřky?“ zeptala se Diana jednoho odpoledne Maeve, když se slunily na střešní terase a odněkud z dálky k nim dolehlo hřmění. Maeve umřela u Crossbarry, v britsko-irské válce a jejími posledními slovy byla modlitba ke svatě Brigitě z Kildare. Byla jednou z nejnovějších Amazonek na ostrově a pocházela z Corku, kde si bouřek užila dost a dost.

„Ne,“ protáhla Maeve melodicky, „chybí mi spíš šálek čaje, tanec, kluci... ale déšť fakt ne.“

„Ale u nás se přece taky tančí,“ protestovala Diana.

Maeve se ale jen zasmála. „Člověk tančí jinak, když ví, že jednou umře.“ Potom se protáhla a z porcelánové tváře jí zazářily červené pihy jako oblaka pylu. „Myslím, že v minulém životě jsem byla určitě kočkou, protože se chci jen válet na sluníčku a vyhřívat se v tom největším a nejteplejším paprsku.“

Jen pomalu, připomněla si Diana její slova, aby potlačila touhu vyrazit prudce vpřed. Bylo těžké myslet na to, že má šetřit síly, když se jí ranní slunce opíralo do ramen a vítr měla v zádech. Cítila se silná, ale to nebylo umění, když široko daleko neviděla ani jednu soupeřku.

Najednou nad hladinou něco kovově bouchlo, jako když se zavřou dveře. Diana zpomalila. Na modrém horizontu k nebi vyletěl šedavý sloup dýmu, sycený plameny odněkud zdola. Škuner hořel, z přidi zbyly jen třísky a stožár i s plachtami padl na palubu.

Diana cítila, že zpomaluje, a tak se donutila zase nabrat tempo. Tady na útesech občas prostě nějaká loď ztroskotá. To už byl úděl smrtelníků. V jejich světě se každou chvíli stala nějaká katastrofa, jejich život byl jen přílivovou vlnou útrap, která se ale nikdy nedotkla břehů jejího domova. Diana zaostřila na cestu. Daleko, daleko vepředu se ve slunci třpytila velká kupole Bana-Mighdall. Nejdřív červený prapor, potom vavříny. Tak zněl plán.

Odněkud z moře přinesl vítr něčí výkřik.

Určitě racek, přesvědčovala se. *Spíš holka*, našeptával jí jiný hlas. *Nemožné*. Lidský křik by přece nikdy nedolehl až sem, nebo ano?

Stejně na tom nezáleželo. Nemohla nic dělat.

Přece se ale její pohled stále stácel k horizontu. *Jen se chci lépe podívat*, říkala si. *Mám spoustu času. Určitě mám náskok*.

Neměla žádný logický důvod k tomu, aby opustila starou cestu pro pozozy a nahlédla za kamenný převis, ale stejně to udělala.

Hladina u pobřeží byla klidná, voda průsvitně tyrkysová. Moře v dálce ale vypadalo úplně jinak – divoké, hluboké a tmavé jako noc. Ostrov sice dělal vše pro spokojenost Diany a ostatních Amazonek, ale svět tam venku se s jeho obyvateli rozhodně nemazlil a jejich bezpečí ani štěstí ho pranic nezajímalo.

I z dálky viděla, že se škuner potápí, ale záchranné čluny ani světlice nezahlédla, jen vlny, které si pohrávaly s rozbitou lodí jako se skořápkou. Bylo dokonáno. Diana si promnula dlaněmi paže, aby zahnila náhlé zamrazení, a vydala se zpět na cestu. Takový už byl lidský život. S Maeve se mnohokrát odvážily až za hranici jejich světa, potápěly se k vrakům letadel, kliprů a štíhlých motorových člunů. Slaná voda impregnovala dřevo, takže nehnilo. Smrtníci tolik štěstí neměli a stali se brzy potravou pro ryby z hlubin, žraloky a čas, který je pomalu, nevyhnutelně požíral, ať už byli na břehu, nebo na souši.

Diana se zase zadívala ke slunci. Mohla být v Bana-Mighdall za čtyřicet minut, možná dřív. Přinutila své nohy k běhu. Ztratila určitě jen pár okamžiků, které hravě dožene. Místo toho se ale zase ohlédla.

Ve starých knížkách se nepsalo nadarmo o ženách, které udělaly chybu a otočily se. Na útěku z hořících měst. Na cestě z pekla. Ale Diana nemohla odtrhnout oči od potápějící se lodi, která se na vlnách nakláněla jako zložené ptačí křídlo.

Odhadovala, jak vysoký je asi útes, ze kterého vše sledovala. Dole trčely z vody ostré kameny. Pokud se pořádně neodrazí, čeká ji ošklivý dopad. Ani ten ji však nezabije. *Aspoň opravdovou Amazonku by nezabil*, pomyslela si.

Ale mě? Copak já vím? Mohla jen doufat. Věděla ale, že pokud ji nezabije pád, určitě to udělá její matka.

Diana se znovu zadívala na vrak a vyrazila vpřed k okraji útesu. *Stůj, stůj, stůj*, burácela její mysl. Ty jsi snad zešilela! I kdyby někdo přežil, nemohla jim pomoci. Kdyby je chtěla zachránit, říkala by si o vyhnanství. To, že byla princeznou, by ji před takovým osudem sotva zachránilo. *Stůj*. Sama nevěděla, proč se neposlouchá. Ráda by věřila, že se v ní ozvalo hrdinské srdce, které toužilo odpovédět na něčí vyděšený křik. Když ale skočila a letěla vzduchem k vodní hladině, uvědomila si, že ji láká výzva šedivého moře, kterému bylo jedno, zda ho má ráda či ne.

Její tělo opsalo ve vzduchu plavný oblouk a následovalo do šipky sepnuté ruce jako jehlu kompasu. Nakonec čistě protnulo hladinu. S ušima naplněnými náhlým tichem čekala ošklivý náraz do kamenů. Žádný se ale nekonal. Vystřelila nahoru, nabrala do plic vzduch a ostrými tempy plavala teplou vodou rovnou k předělu.

Kdykoli se blížila k neviditelné hranici, malinko ji zamrazilo. Cítila, jak se teplota vody mění a chlad zalévá nejdřív její prsty, potom temeno a nakonec ramena. S Maeve vždycky plavaly spíš u jižního pobřeží a odvažovaly se dál a dál. Jednou v mlžném oparu dokonce zahlédly loď s námořníky na zádi. Jeden z mužů zvedl ruku a ukázal jejich směrem. Rychle se schovaly pod hladinu, kde se domlouvaly divokými gesty a smály se tak, že než doplavaly zpět na břeh, div se neudusily slanou vodou. *Mohly jsme být sirény*, vyprskla Maeve, když se svalily na horký písek. Jen zpěv jim zatím příliš nešel. Celý zbytek odpoledne falešně vyřvávaly irské hospodské odrhovačky a smály se jako blázni, než je objevila Tek. V tu chvíli raději rychle ztichly. Překročení hranice byl jen drobný přestupek, zatímco nechat se spatřit smrtelníky už volalo po potrestání. O co se tu Diana vlastně snažila?

Zastav se. Nemohla. Ne, když jí v uších ještě zněl zoufalý lidský křik.

Cítila, jak ji pohlcuje studená voda za hranicí. Teď patřila nepřátelskému moři. Proud ji popadl za nohy a táhl někam do hlubin s obrovskou silou. Jako by se kdesi v hlubinách otrásl bůh. *Mustíš se proudu postavit*, uvědomila si a silou svalů upravila kurz. Nikdy předtím se s oceánem měřit nemusela.

Na chvíli jen tak splývala na hladině, aby sebrala síly a trochu se zorientovala v rozbouřených vlnách. Voda byla plná trosek, dřeva, rozbitého laminátu, oranžových záchranných vest, které si nikdo neměl čas navléknout. Přes dešť a mlhu, která halila ostrov, nebylo téměř nic vidět.

Co tady vlastně hledám? ptala se sama sebe. Lodě připlouvají a odplouvají, lidé umírají... Znovu se ponořila a pokusila se rozkoukat v šedé vodní mase, ale nikoho neviděla.

Jakmile znovu vyplula na hladinu, zakousla se jí do břicha bolest z vlastní hlouposti. Nechala kvůli rozptýlení plavat závod, ve kterém mohla sestřím ukázat své schopnosti a matce dát důvod k hrdosti. Místo toho se vzdala vedoucí pozice. Ale proč? Na hladině už panovala jen zkáza.

Koutkem oka zahlédla bílý záblesk, snad trup lodi. Zvedl se na vlnách, klesl, zase se zvedl, a jak ho další poryv vody vyšvihl nahoru, všimla si Diana štíhlé opálené paže, která se vši silou držela trosek. V dalším okamžiku ale byla pryč.

Z hladiny se vzedmula další šedivá hora vody. Diana se do ní zanořila, prudce kopala nohama a rukama se snažila něčeho zachytit. Zatím jí ale mezi prsty klouzaly jen trosky, které ani nedokázala rozeznat.

Ale poté uviděla to znovu. Jedna paže, druhá, tělo, sklopená hlava, nahrbená ramena, citrónově žluté tričko a mokrá spleť hnědých vlasů. Tak přece jen děvče. Zvedlo hlavu, zalapalo po dechu a v tmavých očích se jí zračil nekonečný, divoký strach. Se sprškou bílé pěny se přes ni převalila voda. Z té se potom vynořil už jen trup lodi. Dívka byla pryč.

Znovu pod vodu. Diana zamířila na místo, kde její tělo viděla naposled. Koutkem oka zahlédla žluté triko, a tak se za ním pustila. Jakmile pevně sevřela v dlani jeho látku, táhla ho k sobě, až se z kalné vody vynořil mrtvolně bledý obličej rámovaný zlatými vlasy. Z něho na ni mrtvě hleděly doširoka otevřené modré oči. Ještě nikdy neviděla zblízka mrtvolu. A ještě nikdy neviděla zblízka kluka. Poděšeně ucukla a pustila triko, ale když se dívala za mizejícím tělem, dobře si všimla rozdílů – ostrá čelist, široké obočí, přesně jako z obrázků v knihách.

Znovu se vynořila, ale tentokrát vůbec netušila, kde je, a nemohla s jis-

totou říct, kde se nachází ostrov. Všude jen vlny a trosky lodi. Pokud ji moře odnese dál, nenajde cestu zpět.

Obraz štíhlé paže a divokého stisku prstů, které se zoufale držely posledních vláken života, jí ale nešel z hlavy. *Poslední pokus*, řekla si a zanořila se hlouběji do studené vody. V jednu chvíli ji obklopovala jen kalná šed, ale potom ji uviděla – před ní se vznášela tmavovlasá dívka ve žlutém tričku. Ruce a nohy jí bezvládně vlály vodou, takže připomínala hvězdu. Oči měla zavřené.

Diana ji popadla kolem pasu a jako šipka vystřelila na hladinu. Jednu děsivou vteřinu si myslela, že ztratila z očí siluetu ostrova, ale potom se mlha rozestoupila a ona se vydala rovnou k němu, neznámou dívku přitisknutou trochu nešikovně k hrudi. Zatímco ji jednou rukou objímala, druhou se snažila nahmatat pulz. Byl tam. Pod dívčinou čelistí ucítila trhaný, slabý, ale přítomný tep. I když děvče nedýchalo, srdce mu pořád bušilo.

Diana zaváhala. V dálce viděla obrysy skal Filos a Echthros, které tvořily hranici mezi světem Amazonek a říší lidí. Pravidla zněla jasně. Nikdo nemohl zastavit příliv a odliv života a smrti, ale na ostrov se takový cyklus nikdy nesměl dostat. Výjimky neexistovaly. Na Themiskyru nesměla vstoupit noha člověka, ani kdyby šlo o záchranu holého života. Toho, kdo by pravidlo porušil, čekal krutý trest: vyhnanství.

Vyhnanství. To slovo tížilo jako kámen, jako nechtěný balast, jehož váhu nikdo neunesl. Jedna věc byla podívat se za hranici, ale to, o co se zrovna pokoušela, ji mohlo navždy odtrhnout od ostrova, sester i matky. Svět tam venku jí najednou přišel příliš velký, moře příliš hluboké. *Tak ji prostě pust*. Bylo to tak jednoduché. Stačilo povolit stisk a nechat moře, aby si odneslo dívčí tělo. Potom by bylo všechno tak, jako by Diana nikdy neskočila z útesu. Zbavila by se břemene a zase by se nesla lehce jako pírkó.

Poté si ale vzpomněla na dívčinu ruku, na to, jak divoce svírala pěst, a na železné odhodlání přežít, než ji vlny spláchly pod hladinu. Cítila její přerývaný tep jako víření bubnů vzdálené armády, která po mnoha bitvách už neměla sílu pokračovat v boji.

Diana plavala blíž ke břehu.

Když s dívkou v náručí překročila hranici, mlhy se rozplynuly a déšť polevil. Jejím tělem projela vlna tepla. Klidná hladina jí po boji s rozbouraným mořem připadala najednou podivně bez života, ale na to si Diana rozhodně stěžovat nehodlala.

Když se její chodidla dotkla písčného dna, napřímila se a upravila stisk tak, aby mohla děvče lépe přenést přes mělčiny. Smrtnice byla přízračně bledá, skoro průsvitná a Diana měla pocit, že místo člověka nese ve spojených dlaních jen vrabčí tělíčko. Už se ani nedivila, že si s ní a zbytkem posádky moře dělalo, co chtělo – připadala jí pomíjivá jako odlitek ze sádry.

Diana ji opatrně položila na písek a znovu zkontrolovala pulz. Teď už nenahmatala ani ten. Věděla, že musí její srdce znovu přimět k práci a dostat vodu z plic, ale jak se to dělá, si vzpomínala jen mlhavě. Diana se sice základy první pomoci tonoucímu ve škole učila, ale nikdy si to nevyzkoušela doopravdy. Dávala tehdy vůbec pozor? Jak pravděpodobné bylo, aby se Amazonka topila v klidných vodách okolo Themiskyry? Určitě při hodině snila s otevřenýma očima, a to teď bude tu holku stát život.

Tak dělej něco, pobízela se, aby zahнала paniku. Proč jsi ji vůbec tahala z vody, když tu teď sedíš a koukáš na ni jako vyplašený králik?

Diana položila dva prsty na dívčinu hrudní kost a posunula je ještě kousek dál tam, kde tušila to správné místo. Potom spojila dlaně a zatlačila na hrudník, až cítila, jak se pod jejím stiskem ohýbají žebra. Diana se poděšeně stáhla. Z čeho ta holka vůbec byla? Z balzového dřeva? Zdála se asi tak odolná jako chatrné modely světových pamětihodností, které Diana musela za domácí úkol slepovat. Jemně znovu zatlačila a pak zase. Potom dvěma prsty zacpala dívce nos, přitiskla ústa na chladnoucí smrtelné rty a vši silou vydechla.

Poryv vzduchu vnikl dívce do plic, její hrudník se vzedmul a zdálo se, že tentokrát její nadpřirozená síla přece jen k něčemu byla. Děvče se rozkašlalo a prskalo slanou vodu na všechny strany. Diana se posadila na paty a s úlevou se zasmála. Zvládla to. Ta holka žije.

Teprve teď jí došlo, jak troufalou věc provedla. Jako by ji honili samí podsvětní poslové: *Zvládla to. Ta holka žije.*